

Γιὰ νὰ μὴ λησμονοῦμε καὶ τὴ δικιά μας κλήση

Κάθε χρόνο, στὸν πανσέβαστο καιρὸ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς καὶ μάλιστα στὸ μέσον Αὐτῆς, τὸ γνωστὸ στὸ λαὸ «μεσοσaráκοστο», ἡ Ἐκκλησία μας ὑψώνει ἐμπρὸς μας τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖο τῆς Ἱερωσύνης προσκαλώντας τοὺς μέλλοντας νὰ ἀναλάβουν νὰ Τὴ διακονήσουν, νὰ εἰσέλθουν στὸ στάδιό Της, ὥστε νὰ καταστοῦν ὑπεύθυνοι καὶ πειθαρχημένοι ἀγωνιστές. Μὲ μιὰ προϋπόθεση: «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν» (Μαρκ. 8, 34) ὁ καθένας, ὥστε νὰ ἀφιερωθεῖ ἀπόλυτα στὴ διακονία τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία. Κι ὅπως ὁ κάθε ἀθλητὴς χρειάζεται νὰ ἀσκεῖται, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος γιὰ τὸν κάθε προκείμενο ἀγῶνα, κάπως ἔτσι συμβαίνει καὶ μέσα στὸ μέγα πνευματικὸ στάδιο τῆς Ἐκκλησίας: Νὰ εἶναι ἕτοιμος ὁ κάθε κεκλημένος ἀθλητῆς-κληρικὸς νὰ ἀγωνιστεῖ «τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν» (2 Τιμ. 4, 7), ὅχι γιὰ νὰ λαβεῖ μονάχα τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ νὰ φανερώσει στὸν κόσμον ὅτι ὁ ἀγῶνας τοῦ ἔχει

σκοπὸ καὶ βάση. Δὲ γίνεται δηλαδὴ ἐπὶ ματαίῳ, ἀλλὰ πραγματοποιεῖται γιὰ νὰ ξεδιπλωθεῖ τὸ αὐθεντικὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα, ποὺ καταλύει κάθε περίπτωση ραθυμίας καὶ μαλθακότητος.

Κάθε χρόνο, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα τοῦ μέσου τῶν Νηστειῶν φροντίζει νὰ ὑπενθυμίζει σ' ἐμᾶς τοὺς κληρικοὺς τὴ μεγάλη ἐκείνη ὥρα ποὺ ἀποφασίσαμε, ἀφοῦ πρῶτα ἐκλήθημεν, νὰ βγάλουμε τὸ σακκάκι καὶ νὰ ντυθοῦμε τὸ μαῦρο χιτῶνα ποὺ μᾶς παρέδωσε. Ὅπως μᾶς παρέδωσε τὴν Παρακαταθήκη νὰ τὴ διαφυλάξουμε πάσας τὰ ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀψεγάδιαστη, φωτεινὴ, θεοπειθῇ καὶ «εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον», γιὰ νὰ τὴν ἀποδώσουμε κι ἐμεῖς αὔριο, ὅταν πληρωθεῖ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας, τὸ ἴδιο ἀμόλυντη στὸν ἐπόμενο κρῖκο τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς στὴν ὁποία ἐκλήθημεν, ἀναξίως μὲν ἀλλὰ συνειδητῶς, νὰ συμμετάσχουμε.

Θυμίζει τὴν κλήση μας ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, μνημονεύοντας καὶ φέροντας ἐμπρὸς μας ἐκείνη τὴν ἄχραντη ὥρα τῆς προσωπικῆς μας Πεντηκοστῆς, τῆς ὁποίας ἀσφαλῶς προηγήθηκαν ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ σταύρωση τοῦ ἰδίου θελήματος, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ καινοῦ μας ἑαυτοῦ καί, φυσικά, ἡ προετοιμασία «ἵνα λάβωμεν Πνεῦμα ἐπουράνιον». Τὸν Παράκλητο δηλαδὴ, ποὺ μὲ τὴν σειρά μας θὰ κομίσουμε ὡς ἄλλη παρηγορία στὸν λαὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Θυμίζει ἡ Ἐκκλησία σὲ μᾶς, τοὺς ἤδη κεκλημένους καὶ στρατευμένους στὶς μαρτυρικὲς Τῆς τάξεις, τὸ μέγα χάρισμα ποὺ λάβαμε, ἀλλὰ καὶ τὸ χρέος μας. Ὡστόσο ἡ κλήση αὐτὴ ἀπευθύνεται καὶ σὲ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν στὸν χῶρο καὶ τὸ χορὸ τῆς Ἱερωσύνης-δὲν ἔχει σημασία ἂν θὰ κατορθώσουν ὅλοι νὰ ἀνέλθουν τὴν κλίμακα καὶ τῶν τριῶν βαθμῶν τῆς Ἱερωσύνης. Σημασία ἔχει ἡ

διακονία κι ὄχι ὁ βαθμός, γιατί διαφορετικὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὴν ἴδια τὴ σκηνὴ ποὺ ξετυλίχτηκε λίγο πρὶν τὸ Θεῖο Πάθος, ὅταν δύο Μαθητὲς σχεδίαζαν τὸ ποιὸς θὰ λάβει τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη θέση στὴ Βασιλεία. «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (Μρκ. 10, 40) ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου. Ἀπάντηση διαχρονικὴ καὶ οὐδέποτε ἀμφισβητούμενη.

Κάθε χρόνο ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς ἄλλη Μάνα, ἐτοιμαζει τὴν Πνευματικὴ Της Τράπεζα καὶ καλεῖ τὰ παιδιὰ Της νὰ συμμετάσχουν καὶ νὰ διακονήσουν σὲ αὐτήν. Ὅλα τῆς τὰ παιδιὰ, κάθε βαθμοῦ καὶ ἡλικίας. Κι ἡ κλήση αὐτὴ δὲν ἔχει τέλος. Ὅπως δὲν ἔχει τέλος ὁ Χριστός, «ὁ αὐτὸς χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Εβρ. 13, 7).

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός